

ikke lige er valgt i Storbyen, ogsaa de, som først blev opstillet og valgt i 1920, føler sig knyttet til ganske bestemte Omraader i Kraft af, at de er opstillet i ganske bestemte Kredse. Derfor tror jeg ikke, den Betragtning er rigtig, som man har gjort gældende, at Forholdet mellem Vælgerne og Folketingsmændene blev brudt ved Loven af 1920, tværtimod viser min Erfaring det modsatte, og jeg tror, at denne Erfaring gør sig gældende indenfor alle Partier. Med ganske samme Ret kunde det ærede Medlem Hr. Rudfeld, forekommer det mig, vende sig imod det nuværende Valglovsforslag og spørge: Hvorfor skal det være saaledes, at de og de Kommuner, som har et overvældende Venstreflertal, skal repræsenteres f. Eks. af en socialdemokratisk Rigsdagsmand? Det ærede Medlem kunde vende sig til Randers, og Venstremændene i Randers kunde sige: I 11 Kommuner er der Venstreflertal og kun i 4 socialdemokratisk Flertal, og desuagtet er Forholdet det, at de 11 skal vige for de 4. Det ærede Medlem kunde vende sig til Esbjerg og sige: I 8 af Esbjergs 10 Kommuner er der et overvældende Venstreflertal, men dette, at Esbjerg By er saa overordentlig stor i Forhold til Landkommunerne, bevirker, at Esbjerg faar en socialdemokratisk Rigsdagsmand. Det ærede Medlem kunde vende sig til det Amt, hvor han selv er opstillet; i Vejle-Kredsen, som bestaar af 17 Kommuner, der skal de 16 Kommuner, til Trods for at Venstre har de fleste Stemmer, repræsenteres af en Socialdemokrat. Med ganske samme Ret, som det ærede Medlem argumenterer mod den nugældende Valglov, kunde Vælgerne i de paagældende Kommuner argumentere saaledes, som jeg her har skildret det.

Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen vendte sig med Voldsomhed mod en retfærdig Valglov, og det ærede Medlem mente, at ude paa Landet og navnlig i de svagest beboede Dele af Landet skulde Repræsentationen være betydelig stærkere end i Byerne. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at der har jo altid været Enighed om — og det gennemføres ogsaa i Øjeblikket — at Repræsentationen i de svagest beboede Dele af Landet skal være større end i Byerne. Men det eneste, dette Princip Gennemførelse ikke maa afstedkomme, er, at det forandrer den politiske Retfærdighed. Man vil utvivlsomt i det kommende Udvalg i høj Grad kunne blive enig om at opfylde Ønsker i Retning af, at den svagest beboede Del af Landet skal have en fyldigere Repræsentation herinde paa Rigsdagen. Det eneste,

man ikke vil kunne blive enig med det konservative Folkeparti om, er dette, at fordi den svagest beboede Del af Landet maaske især lig Grad tilhører et enkelt Parti, skal denne Del af Landet derigennem have en politisk større Ret end den øvrige Del, og jeg vil tilraade det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen at se efter og gennemgaa de Valglovsforhandlinger, som førtes her i Rigsdagen i Samlingen 1894—95. Det ærede Medlem vil kunne lære meget af de mange Bemærkninger, der fra Venstres Side den Gang blev fremsat; hvor man vendte sig med Skarphed imod det Forlig, som skulde slutes mellem det daværende Højre og de Moderate; og hvor den ene Venstretaler efter den anden krævede, at naar vi havde faaet den lige og almindelige Valgret til Folketinget i 1849, skulde Valgloven ogsaa være saaledes, at den gennemførte dette fuldt ud. Men det Standpunkt, det ærede Medlem stillede sig paa, var jo i Virkeligheden dette, at han vilde gøre en stor Del af vort Lands Vælgere til andenklassens Vælgere overfor andre, og det Standpunkt, det ærede Medlem yderligere stillede sig paa, var dette, at nu skulde der gennemføres en ny Slags privilegeret Valgret her i Landet. Jeg tror, dette i nogen Grad maa forundre, naar man kender den Kamp, Venstre har ført imod den privilegerede Valgret. Men jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem af en anden Grund burde overtænke, om han nu ogsaa mener, at han vil kunne fastholde et Valgsystem, som vil kunne give efter vort Skøn saa iøjnefaldende uretfærdige Resultater.

Jeg vil minde det ærede Medlem om, hvad der skete her i Landet ved Valget den 20. Maj 1913. Ved dette Valg skete der dette, at de to Partier Højre og Venstre, som i Aarene 1910—12 havde arbejdet sammen, i 1913 gik til Valg hvert for sig og ikke havde nogen Alliance. De Radikale og Socialdemokraterne fik som Følge heraf ved Valget flere Repræsentanter valgt ind paa Rigsdagen, end deres Stemmetal berettigede til. Nu skulde jeg tro, at ogsaa det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen adskillige Gange har deltaget i den senere Agitation og har gjort gældende overfor sine Modstandere, at egentlig regerede Ministeriet Zahle fra 1913 til 1918 paa et Mindretal af Vælgere. Dette Argument i Agitationen hørte man saare ofte — selvfølgelig fra vor Side, som havde stillet os paa Forholdstalsvalgmaadens Grund, men man hørte det ogsaa af det ærede Medlems eget Parti. Og efter den Maade, hvorpaa det ærede Medlem argumenterer, skulde jeg just tro, at det var et overmaade godt